

Chương 37

“Tôi Đã Ghen Từ Rất Lâu Rồi, Cô Không Biết Sao?”

Tuy công ty lớn có rất nhiều quy tắc, nhưng vẫn có một điểm tốt, đó là tan ca đúng giờ.

Sáu giờ chiều, khi mọi người trong phòng làm việc bắt đầu lục tục ra về thì Lệnh Mạn nhận được tin nhắn của giáo sư Trương.

Tan làm chưa? Anh đến đón.

Vâng.

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu.

Anh chờ em ở ngân hàng đối diện công ty đi, em đi ra đó.

Được.

Hai mươi phút sau, Lệnh Mạn đã yên vị trong xe, thẻ xác và tinh thần dần được thả lỏng.

Cô nghiêng đầu, nhìn giáo sư Trương mỉm cười: “Tối nay giáo sư Trương định đưa em đi ăn ở đâu đây?”

Giáo sư Trương không hài lòng lắm với cách xưng hô này: “Theo quan hệ của chúng ta bây giờ mà em vẫn còn gọi anh là giáo sư?”

“À, em xin lỗi.”

Lệnh Mạn đắn đo một hồi, không biết nên gọi thế nào.

Giáo sư Trương nói: “Quen nhau lâu như vậy rồi, đừng nói là ngay cả tên anh mà em cũng không nhớ đấy nhé?”

Lệnh Mạn cười nói: “Sao mà không nhớ chứ, thầy Trương Anh Trạch.”

Giáo sư Trương gật đầu, nói đùa: “Tên anh đúng là rất dễ nghe, sau này nhớ gọi nhiều một chút.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn đã bị chọc cười thành công.

Giáo sư Trương khởi động xe, nói: “Tối nay đến Mai Khắc ăn cơm đi.”

Lệnh Mạn tỏ vẻ kinh ngạc: “Woa, sao đột nhiên hôm nay lại hào phóng vậy?”

“Bình thường anh không hào phóng sao?” Giáo sư Trương nói: “Nhưng thật ra thì đúng là cũng phải tùy người, anh mời đồng nghiệp đi ăn thì chỉ mời quán lề đường thôi, bạn gái thì dĩ nhiên phải khác rồi.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn lại cười.

Cuộc nói chuyện trước bữa ăn khiến cho bầu không khí tiếp theo rất nhẹ nhõm thoải mái.

Mặc dù đang là giờ ăn tối nhưng trong nhà hàng Mai Khắc không có quá nhiều khách đến ăn.

Lệnh Mạn và giáo sư Trương chọn một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, là một chiếc bàn nhỏ dành cho hai người.

Bữa ăn của người Pháp chú trọng sự tinh tế, âm nhạc và ánh sáng phải kết hợp với nhau một cách hài hoà, có lẽ là đã đặt bàn từ trước nên trên mặt bàn có đặt sẵn một lọ hoa hồng tươi đẹp.

Giáo sư Trương nói: “Em có vừa lòng không?”

Lệnh Mạn mỉm cười gật đầu: “Rất tuyệt.”

Sau khi uống rượu, thức ăn bắt đầu được mang lên.

Âm thực Pháp có sự lãng mạn và quyến rũ độc đáo rất riêng, rượu không say nhưng người tự say.

Theo sức ăn của Lệnh Mạn thì chẳng thể ăn hết được một bữa ăn Pháp hoàn chỉnh, sau khi ăn xong món chính cô đã cảm thấy hơi no rồi.

Lệnh Mạn đặt dao đĩa xuống, nhẹ nhàng lau miệng.

“No rồi sao?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn gật đầu: “Ừm.”

Giáo sư Trương nhấp một ngụm rượu, chậm rãi đặt ly xuống.

“Mạn Mạn, thật ra thì tối nay... Anh có lời muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy?”

Trên mặt giáo sư Trương xuất hiện vẻ khẩn trương và trịnh trọng chưa bao giờ có.

Điều này khiến Lệnh Mạn ý thức được việc anh ta sắp nói ra chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Anh ta hít sâu một hơi, tựa như đang lấy thêm can đảm.

“Mạn Mạn, chúng ta đã quen nhau được gần nửa năm, mặc dù chúng ta biết nhau do xem mắt, ít nhiều cũng có sự tác động của cha mẹ hai bên.

Nhưng anh vẫn tin vào duyên phận, duyên phận khiến chúng ta có thể gặp nhau vào lúc này, nhất định là có lý do của nó.”

Giáo sư Trương nhìn vào mắt Lệnh Mạn, nói tiếp: “Có lẽ hiện tại em vẫn chưa hoàn toàn thích anh, nhưng anh nguyện lấy sinh mạng của mình ra thế, sau này mỗi phút mỗi giây khi chúng ta ở bên nhau, anh đều sẽ cố gắng hết sức để khiến em được vui vẻ, sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ chăm sóc cho em cả đời. Vậy nên...”

Giống như là làm ảo thuật, anh ta lấy một chiếc hộp nhẫn từ trong ngăn bàn ra.

“Em có đồng ý lấy anh không?”

Lệnh Mạn lấy làm kinh hãi.

Chiếc hộp nhẫn lặng lẽ mở ra trước mặt Lệnh Mạn, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, đó là điều mà bao nhiêu người con gái khi yêu đều ao ước.

Cô run sợ rất lâu.

Mặc dù từ khi nhìn thấy vẻ mặt của giáo sư Trương cô đã mơ hồ có dự cảm.

Thế nhưng vào thời khắc này, khi mọi việc thật sự xảy ra, cô vẫn cảm thấy giật mình.

Cho tới bây giờ Lệnh Mạn vẫn chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ được trải qua việc cầu hôn như thế này.

Giống như những cảnh phim thân tượng Đài Loan mà cô đã từng xem trong thời niên thiếu.

Cảnh trong phim thường được xây dựng đẹp như mộng, chàng bạch mã hoàng tử quỳ một chân dưới biển hoa, camera quay tròn xung quanh.

Mặc dù giáo sư Trương cầu hôn có vẻ hơi đơn giản.

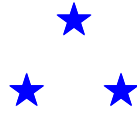
Nhưng ánh mắt của người đàn ông đang ở đối diện này lại tràn đầy chân thành và mong đợi, trong nháy mắt khiến Lệnh Mạn cảm thấy dao động.

Mặc dù vậy, cô vẫn không để cơn xúc động lấn át mà nói ra lời đồng ý.

Sau khi giáo sư Trương nói xong được một lúc lâu, Lệnh Mạn mới tiếp lời anh ta: “Cám ơn anh, Anh Trạch, quen được anh là điều may mắn của em, từ trước đến nay anh vẫn luôn dành cho em sự bao dung và kiên nhẫn hết mức.”

Cô hơi ngừng lại, nói tiếp: “Thái độ đối với hôn nhân em cũng giống anh, đều rất coi trọng và nghiêm túc. Vậy nên anh hãy cho phép em được về nhà suy nghĩ thêm một chút, đêm nay em sẽ cho anh câu trả lời.”

Giáo sư Trương ôn hoà gật đầu: “Được, anh chờ em.”

Lúc Lệnh Mạn về đến nhà, Hạ Vũ Nhu cũng vừa từ bệnh viện về tới.

Hai người gặp nhau ở phòng khách.

Hạ Vũ Nhu kéo Lệnh Mạn lại, hai mắt sáng lên hỏi: “Sao rồi? Con có đồng ý với giáo sư Trương không?”

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp phản ứng: “Đồng ý cái gì?”

Hạ Vũ Nhu hứng trí bùng bùng: “Cầu hôn đó.”

Lệnh Mạn lui về phía sau một bước, trợn mắt lên nói: “Sao mẹ lại biết?”

Hạ Vũ Nhu vô tình lỡ miệng: “Mọi người đã cùng bàn trước rồi mà.”

Lệnh Mạn cau mày: “Mọi người? Mẹ với ai?”

Thấy vẻ mặt Lệnh Mạn không tốt, Hạ Vũ Nhu có chút do dự: “Mẹ với Tiểu Trương, còn có ba mẹ cậu ta...”

Lệnh Mạn kinh ngạc: “Là mấy người yêu cầu anh ấy đi cầu hôn?”

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường.

Chỉ bằng hai ba câu nói của Hạ Vũ Nhu đã đánh tan ảo tưởng mộng mơ của cô kéo về với hiện thực.

Hạ Vũ Nhu nói: “Chứ còn sao nữa, mấy người bọn mẹ thấy cũng đến lúc rồi, cần phải xem ngày dần là vừa, Tiểu Trương cũng nghĩ vậy! Chứ chẳng lẽ bọn mẹ còn phải kê đao vào cổ ép cậu ta đi cầu hôn con sao?”

Ra là vậy.

Nhưng Lệnh Mạn vẫn cảm thấy sự ngạc nhiên vui vẻ khi nãy giảm đi khá nhiều.

Hạ Vũ Nhu thì vẫn hưng phấn như cũ: “Rốt cuộc thì con đã đồng ý Tiểu Trương chưa?”

Lệnh Mạn nói: “Vẫn chưa.”

Hạ Vũ Nhu nghiêm mặt: “Tại sao?”

Lệnh Mạn vừa nói vừa đi lên lầu: “Con còn phải suy nghĩ thêm đã.”

“Còn suy nghĩ cái gì nữa!” Hạ Vũ Nhu cuống lên thay cô: “Mau mau trả lời đi! Mẹ và bà Trương đã bàn tốt chuyện tổ chức hôn lễ rồi!”

Lệnh Mạn không hề quay đầu lại: “Mẹ, bây giờ mẹ càng can thiệp nhiều thì sẽ chỉ càng khiến con không muốn đồng ý cuộc hôn nhân này mà thôi.”

Hạ Vũ Nhu nghe vậy thì hoảng sợ: “Được được được, mẹ không nói gì nữa.”

Sau khi trở về phòng mình, Lệnh Mạn đi tắm, rồi rửa mặt, đợi đến khi đầu óc đã hoàn toàn tỉnh táo, cô bèn nằm ở trên giường suy nghĩ.

Quả thật, ngay từ ban đầu cô và giáo sư Trương đã lấy kết hôn làm mục đích để qua lại với nhau.

Nếu như đặt vào những người khác, khi đến cái tuổi của hai người bọn họ thì chắc cũng đã kết hôn từ lâu.

Ở cái thành phố mà bất cứ chuyện gì cũng phải nhanh gọn như thế này, lấy đâu ra thời gian và cơ hội để cho hai người từ từ tìm hiểu, nửa năm đã là quá kiên nhẫn rồi.

Nếu như tiếp tục trì hoãn, có lẽ là ba mẹ của giáo sư Trương sẽ không đợi được nữa.

Huống chi, giáo sư Trương cũng là người không tệ chút nào, tính cách cũng hài hước.

Cân nhắc về mọi mặt, anh ấy hoàn toàn đáp ứng đủ các tiêu chuẩn của một người chồng hoàn hảo.

Vậy cô còn đang do dự cái gì?

Lệnh Mạn chỉ có thể tự an ủi mình, có lẽ có những người đã định sẵn là cả cuộc đời sẽ không thể có được một tình yêu mãnh liệt, nồng cháy, khắc sâu vào trong tâm trí.

Cô chính là một trong số đó.

Nhưng khi bỏ qua những cuồng nhiệt ấy, cuộc sống bình lặng yên ổn một chút không phải cũng rất tốt hay sao?

Lệnh Mạn hít sâu một hơi, quyết định nhắn tin cho giáo sư Trương.

“Em đồng ý.”

Sau khi gõ vội mấy chữ này, cô giống như đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng ném ngay điện thoại sang một bên, rồi vùi đầu vào trong chăn nhắm mắt ngủ.

Lệnh Mạn không biết mình có hối hận hay không.

Nhưng cô biết rằng một khi đã nói ra, thì sẽ không thể nào rút lại được nữa.

Thôi thì cứ như vậy đi.

Hôn lễ của Lệnh Mạn và giáo sư Trương sẽ được tổ chức vào ba tháng sau.

Cha mẹ hai bên đã bắt đầu nôn nóng chuẩn bị cho các thủ tục trong hôn lễ, thiệp mời cũng đã được gửi đi cho họ hàng và các bạn bè thân thiết.

Trong nhà chỉ có một mình Lý Trác Vân là vẫn chưa được biết tin này, Lệnh Mạn muốn tự mình nói với anh.

Từ sau khi xác định chuyện kết hôn, cho dù công việc bận rộn đến đâu, Hạ Vũ Nhu cũng bắt Lệnh Mạn phải đến thành phố X thăm giáo sư Trương mỗi tuần một lần để giữ lửa tình yêu.

Lệnh Mạn liền nhân cơ hội này đến thăm Lý Trác Vân.

Từ khi Kỷ Trường Hoài nhận chức hội trưởng câu lạc bộ, thuận theo nguyện vọng của thầy Lưu, trong vòng một tháng cậu ta đã chiêu mộ thêm hơn một trăm thành viên mới vào câu lạc bộ.

Lý Trác Vân vui vẻ vì được rảnh tay, chẳng buồn xen vào công việc trong câu lạc bộ nữa, vì thế anh không bao giờ xuất hiện trong bất cứ hoạt động nào.

Hôm đó, tất cả các thành viên nhận được thông báo, chiều thứ bảy câu lạc bộ mở một cuộc họp quan trọng, bắt buộc tất cả mọi người phải tham gia.

Lý Trác Vân bị Đại Bân và Dương Dương hợp lực kéo đi.

Đến nơi tổ chức cuộc họp mới phát hiện ra là bị lừa.

Ở đâu ra cái gọi là cuộc họp quan trọng, hoá ra chỉ là buổi giao lưu hữu nghị chào mừng các thành viên mới gia nhập câu lạc bộ mà thôi.

Trong phòng là vô số khuôn mặt mới, cả trai lẫn gái.

Đại Bân và Dương Dương có mưu đồ xấu xa, mặt mũi đầy vẻ gian xảo.

Mấy cô bé sinh viên khoá dưới chưa rành sự đời vô cùng ngưỡng mộ sùng bái các đàn anh trong khoa thiên văn, trên những khuôn mặt ngây thơ đó tràn đầy vẻ hào hứng, liên tục đảo mắt nhìn quanh khắp nơi.

Đại Bân và Dương Dương ngồi ưỡn ngực, không nhin được muốn thể hiện một phen.

Phát hiện ra mình bị lừa, Lý Trác Vân nhiều lần muốn đứng dậy bỏ đi.

Nhưng đều bị Đại Bân và Dương Dương giữ lại: “Ai da, sẽ thú vị lắm đó, chờ thêm lát nữa đi!”

Sau khi tập trung đông đủ, bí thư kiêm danh xong, hội trưởng mới nhận chức Kỷ Trường Hoài bắt đầu lên phát biểu.

Vẫn chỉ là những lời hoan nghênh và khích lệ.

Mặc dù Kỷ Trường Hoài còn ít tuổi, tính cách lại hướng nội, nhưng cũng không hề tỏ ra mất bình tĩnh, ngược lại vẫn tỏ ra ung dung tự tin.

Huống hồ cậu ta lại có biệt danh là “Thiếu niên thiên tài”, thế nên tất cả các thành viên nữ trong câu lạc bộ đều rất có cảm tình với cậu ta.

Sau khi hội trường phát biểu xong là bắt đầu đến các hoạt động khác. Các thành viên mới gia nhập tự đứng lên giới thiệu mình, sau đó thì tổ chức trò chơi.

Lý Trác Vân lại muốn đứng dậy rời đi thì tiếp tục bị Đại Bân và Dương Dương tóm chặt.

Bọn họ dỗ dành như đang dỗ dành trẻ con: “Đừng nóng đừng nóng, xem thêm một lát nữa thôi, chuẩn bị đến trò chơi rồi!”

Nếu đã gọi là hoạt động giao lưu hữu nghị thì chắc chắn trò chơi đều sẽ rất mập mờ.

Một trong số các trò chơi đó là dùng miệng chuyền khoai tây chiên.

Mỗi nhóm năm nam năm nữ, đứng xen kẽ với nhau, tất cả mọi người phải cùng nhau dùng miệng chuyền miếng khoai tây chiên lần lượt từ đầu đến cuối, nhóm nào hoàn thành xong trong thời gian ngắn nhất thì sẽ thắng.

Người dẫn chương trình dùng cách đánh trống và chuyền hoa để chọn ngẫu nhiên ra hai nhóm lên chơi trò này.

Đại Bân và Dương Dương không được chọn thì luôn miệng rên rỉ than thở không ngừng.

Trùng hợp làm sao Kỷ Trường Hoài và Lỗ Ngữ Băng lại được chọn vào cùng một nhóm, đứng ngay cạnh nhau.

Cả hai người đều có chút gượng gạo.

Tiếng còi vừa vang lên, trò chơi chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ.

Các cô gái đều tỏ ra rất xấu hổ, miệng ngậm miếng khoai tây chiên, không dám nhìn mặt đối phương nên chỉ có thể dùng hai tay che mặt, sau đó hơi hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay để xác nhận phương hướng.

Kỷ Trường Hoài và Lỗ Ngữ Băng là hai người cuối cùng trong nhóm.

Nam sinh đứng trước cố ý chơi xấu, vừa chuyền khoai tây vừa ăn luôn.

Khi miếng khoai tây chiên được chuyền tới chỗ Kỷ Trường Hoài thì chiều rộng chỉ còn không đến ba cm, môi của hai người chỉ cần không cần thận là sẽ chạm vào nhau.

Kỷ Trường Hoài cắn miếng khoai tây chiên, có chút luống cuống.

Lỗ Ngữ Băng cũng muốn né tránh.

Thấy hai người họ chân chừ, các đồng đội vừa vội vừa gáp kêu gào: “Nhanh lên đi! Sắp bị bỏ rơi rồi đó!”

Không thể khiến cả đội bị ảnh hưởng, hai người đành phải nhắm mắt lại.

Mắt thấy khuôn mặt Kỷ Trường Hoài và Lỗ Ngữ Băng càng ngày càng tiến lại gần nhau, Lý Trác Vân không tài nào nhìn nổi nữa, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, sải bước đi thẳng ra khỏi phòng.

Lúc này thì Đại Bân và Dương Dương đều không thể ngăn cản.

Khi Lệnh Mạn đến nơi thì đúng lúc nhìn thấy Lý Trác Vân đang nổi giận đùng đùng xông ra cửa, bước chân thật nhanh đi thẳng xuống cầu thang.

Cô đứng ở đầu kia hành lang, gọi mấy tiếng anh cũng không nghe thấy.

Lệnh Mạn cảm thấy kỳ quái, cái người này hôm nay bị làm sao vậy nhỉ?

Cô chậm rãi đi đến gần căn phòng, nhìn qua cửa sổ thì thấy Dương Dương và Đại Bân đang ngồi ngay sát cạnh.

Lệnh Mạn lặng lẽ mở cửa sổ ra, nhỏ giọng gọi tên hai người họ.

Dương Dương và Đại Bân nghe tiếng quay đầu lại, khi nhìn thấy Lệnh Mạn thì cùng há mồm kinh ngạc: “Chị Mạn!”

Lệnh Mạn nói: “Chị đến tìm Lý Trác Vân, vừa rồi gọi mà cậu ta cũng không để ý, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đại Bân nói dối như thật: “Bọn em đang tổ chức hoạt động giao lưu hữu nghị, ban đầu vẫn rất tốt, từ lúc Kỷ Trường Hoài và Lỗ Ngữ Băng suýt nữa hôn nhau thì cứ thế cậu ấy sa sầm mặt lại rồi bỏ đi, em cũng không biết cậu ấy bị làm sao nữa.”

“À” Dương Dương như Lệnh Mạn đã hiểu ra điều gì, cô bèn gật đầu nói: “Được, vậy chị đi tìm cậu ta.”

Lệnh Mạn đuổi theo xuống lầu, cô vừa đi vừa chạy, rốt cuộc cũng đuổi kịp Lý Trác Vân đang đi đến cửa ký túc xá nam.

Cô túm lấy ống tay áo của anh, thở hồng hộc: “Cậu... Cậu đi nhanh như thế làm cái gì hả!”

Lý Trác Vân quay đầu lại, thấy là Lệnh Mạn thì khẽ nhíu mày: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đến tìm cậu.” Lệnh Mạn nói: “Tất cả bạn cậu đều đang tham dự buổi giao lưu, sao một mình cậu lại bỏ ra ngoài này vậy?”

Lý Trác Vân trầm mặc không lên tiếng.

Lệnh Mạn quan sát sắc mặt anh, cẩn thận hỏi: “... Ghen sao?”

Lý Trác Vân nhướn mày khó hiểu: “Ghen cái gì?”

“Cậu thích Lỗ Ngữ Băng?”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi.

Đột nhiên vẻ mặt Lý Trác Vân trở nên hung dữ, hàn khí bức người.

Miệng anh khẽ mấp máy, muốn nói lại thôi.

Dường như Lý Trác Vân đang cố gắng nhẫn nại điều gì đó, áo thun trắng trước lồng ngực không ngừng phập phồng.

Bất ngờ anh đưa tay đẩy Lệnh Mạn một cái khiến lưng cô dựa vào thân cây.

Lý Trác Vân áp sát cô, ánh mắt dữ dằn: “Đúng vậy, tôi đã ghen từ rất lâu rồi, cô không biết sao?”

Khoảng cách của hai người rất gần, trán gần như sắp cụng vào nhau, mà cũng có lẽ là đã cụng rồi.

Xung quanh có rất nhiều người qua lại, trên người Lý Trác Vân toát lên vẻ bất khả xâm phạm nồng nặc, tuyên bố anh đã thực sự nổi giận.

Lệnh Mạn chưa bao giờ thấy Lý Trác Vân toả ra sự mạnh mẽ giống một người đàn ông thực thụ như vậy, quá kích thích, khiến cô sợ hết hồn hết vía.

Cô khó khăn lắm mới đẩy được anh ra, nói: “Tôi chỉ nói đùa một chút thôi mà, đừng giận đừng giận.”